

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolalaisen ja karjalalaisen hengen vaali ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

Nro 26 • Perjantaina 2. heinäkuuta 2004

55. VUOSIKERTA

Irtonumerohinta 1 €

**LAATUA
EDULLISUUTTA
AMMATTILAISelta**

- Kellohuoltopalvelu
- Käsikaiverrukset
- Konekaiverrukset
- Korukorjaus/
kivi-istutustyöt
- Sormuksien
valmistus
- Ja nyt myös
lasikaiverrus

KAIKKI PAIKAN PÄÄLTÄ**KELLOLIIKE****Juhani Lankinen Ky**

Kauppalankatu 2, Loimaa
Puh. (02) 763 2760
(Kaupungintaloa vastapäätä)

Ihailun kohde: Laajat peltoaukeat Rummunsuo 13:n kohdalla. (kuva Reijo Mälkiä)

Varhaiskevään lämpö ja Karjalan kaipuu houkutteli lähtemään mieheni isän suvun juurille.

Talven aikana olimme tutkineet karttoja ja sukuselvityksiä tarkoituksella alkukesästä matkustaa paikan päälle löytääksemme mieheni isän syntymä- ja lapsuusajan paikka Kurkijoen Rummunsuon kylästä. Mielenkiintomme kohdistui Laukkasten varhaispolvien asuinpaikkoihin. Olihan jo vuonna 1611 Lauri Laukkanen muuttanut Hiitolan Haukkavuorelta alueelle. Muuttoliikettä tapahtui Rummunsuolle, Tervuun, Ihojärvelle lähinnä Jääsken suunnalta. Vuonna 1635 muutti kymmeniä perheitä näille mahdollisille kivettömille viljelykseen sopiville alueille,

Rummunsuolla meidät hurmasi valtavat suuret viljelyksessä olleet peltoaukeat. Silmiä hivelevät maisemat/laajojen kivettömien ja vielä tunnistettavien sarkojen tasaisuus. Osa peltoaukeista oli viljelyksessä. Kuuleman mukaa venäläiset viljelivät ohraa oluthehtailleen.

Meitä Laukkasia ja asiasta kiinnostuneita henkilöitä lähti matkaan 7 henkilöä Lahdesta, Helsingistä, Qulusta ja Ruotsista. Meillä oli hyvin suunniteltu reitti. Aurinko paistoi, tuuli lempeästi ja käki kukkui. Mieli oli odottava, sillä meistä kukaan ei ollut käynyt siellä koskaan. Poikkesimme Sortavalaan menevältä maantieltä oikealle noin 200 metriä ja siitä va-

RUMMUNSUO

semmalle Rummunsuolle menevälle tielle. Tie oli kovapohjainen kestäen hyvin autojemme kulkea. Venäläiset kuljettajamme olivat osaavia ja ystävällisiä. Huonotkin tierumpujen paikat ylitettiin vahingoitta. Upeiden peltoaukeitten reunamat kasvoi matalaa puustoa. Töyräiltä löytyi talojen paikat ja pihapiirit. Löytyipä vielä punaisen viinimarjan pensaita, sekä puutarhakukkien taimia. Se

kertoo, että asujat ovat olleet aktiivisia ihmisiä. Tie kiersi talojen taustalla sivuten niittyjä ja komeita kallioita. Rummunsuo talon 13 kohdalla oli suora kallioseinä, kuin siitä olisi lohkottu kiveä rakennusten kivi-jalkoihin. Sellaisia kiviä, siellä tapasi talojen paikoilta. Kaiken kaikkiaan se on ollut vauras kylä, kuten Kurkijoen kirjat kertoo sen olleen pitäjän suurimpia kyliä.

Sisäsiyuilla TÄNÄÄN

Pitäjäjuhlat ja ilmoittautuminen sivulla 2
Ken tietää sivulla 3
Mitkä Kalakurjet? sivulla 4
Vuokot ja västäräkki sivulla 6
Kertomus isästä sivulla 7
Kertumäellä katsottavaa sivulla 8

Metsänhoitaja Unto Antikainen ja Rummunsuo 12:ssa olleet jyhkeät rakennukset. (kuva Reijo Mälkiä)

Tiesimme täällä Laukkasen isoisän Isak Laukkasen syntyneen Rummunsuo 13:ssa vuonna 1834 ja kuolleen 25.12.1889. Hänellä oli vaimo Kristiina Lankinen s.16.12.1840 k.1885 Rummunsuo 11:sta. Avioiduttuaan Isak muutti Rummun-

suo 11:sta. Heille syntyi 9 lasta. Jos jälkipolvia kiinnostaa sukututkimus, niin ota yhteys allekirjoittaneeseen.

Palasimme Peltolan kautta Vätikän tielle ja edelleen Kurkijoelle Rahoilan matkustajakotiin. Sauna

oli lämmin joka ilta ja sujui päivän tapahtumien yhteen-veto. Majoituksessa ruoka oli hyvää ja ystävällinen palvelu.

Kaiken kaikkiaan olem-

JATKUU SIVULLA 4

Kartan mukaan Rummunsuo 12:n vauras pihapiiri? (kuva Reijo Mälkiä)

Tässä Rummunsuo 13 Isak Laukkasen syntymäkodin paikka 1834. (kuva Reijo Mälkiä)

2.7.2004

Kesätapahtumien luvattu maa

Suomi on varmasti omalla tavallaan ainutlaatuinen myös kesätapahtumien järjestyksellään. Tosin kokemus muista maista ei ole kovin laaja, mutta olisi vaikea uskoa, että missään muualla keskityttäisiin niin kesään kuin Suomessa. Joka kylässä, joka kunnassa, kesätapahtumia riittää. On eukonkannosta valtaviin hengellisiin juhliin, on tangosta balladeihin, elokuvista teatteriin.

Ja mikä sen mukavampaa. Sellainen ihminen, joka pitää tapahtumista, kasapäin olevista ihmisistä, äänistä, elämästä – hän löytää varmasti paikkoja joissa nauttia.

Suomi on onneksi sen verran harvaan asuttu, että sille toisellekin lajille löytyy paikkansa: Kesäillan rikkoutumaton rauha maalla, tyyni hiljainen järvenranta... Ei ketään tai vain ne lähimmät. Korkeintaan lauantain toivotut radiosta.

Suomessa on vara valita. Kesäjuhlissakin on mistä valita. Kulttuuria, historiaa, hauskuutta, urheilua – kaikkea löytyy.

Oman synnyinpitäjän Pitäjäjuhlat ovat karjalaisille ne kesän tärkeimmät juhlat varmasti. Siellä tavataan tutut, vaihdetaan kuulumiset, muistellaan menneitä, suunnitellaan tulevaa. On hienoa, että niin moni tuo myös jälkipolvensa pitäjäjuhlille, kuin varmistaakseen, että juhlat jatkuvat vielä meidän jälkeemme.

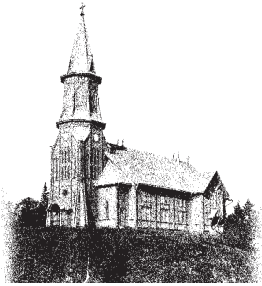
Kurkijoen Pitäjäjuhlat 24-25.7 Loimaalla ja Hiitolan pitäjäjuhlan 7-8. Porissa ovat varmasti jo jokaisen kalenterissa ja taapamme siellä!

Aurinkoista ja hyvää kesää!

Maire Soiluva

Hartaus summuntaiksi 4.7.
5. sunnuntai helluntaista

Asiat kannattaa
kääntää
parhain päin

Suomalainen sananlasku Niin metsä vastaa kuin sinne huutaa on ihmissuhdetaitojen perusoppimäärää. Sen mukaan eletessä ajatellaan, että olemalla ystävällinen ja kääntämällä asioita parhain päin, vastaavan kohtelun saa itsen.

Mitään takuuta siitä että näin tapahtuisi, ei tietenkään ole. Ihmisten väliset suhteet ja toiminnan tavat kun eivät ole yhtäpitäviä esimerkiksi mekaniikan kanssa. Ihminen on aina arvaamaton ja hänen toimintansa enemmän pyrkimystä kuin toteutusta. Eikä pidä unohtaa, että kaikissa meissä asuu myös paha, jota synniksi kutsutaan. Se ei tee elämää ainakaan helpommaksi.

Raamatusta löytyy tukea lähimmäisiin optimistisesti ja ymmärtävästi suhtautuvalle asenteelle. Luukkaan evankeliumissa Jeesus kehottaa meitä olemaan valmiita armahtamaan, välttämään tuomitsemista ja toisen syylliseksi julistamista ja antamaan toiselle nuukailematta. Taivaallinen isä nimittäin näkee mitä ihminen tekee ja suhtautuu tähän samalla tavalla kuin ihminen suhtautuu lähimmäiseensä.

Nykyihminen on kuitenkin pannut Jumalan viralta. Sillä mitä Jumala hänen tekemisistään ajattelee, ei ole juuri väliä. Ehkäpä se selittää jotain tässä ajassa yhä yleistyvistä itsekkyydestä ja sydämettömyydestä. Kun ei enää ole Jumalaa, joka näkee senkin mitä salassa tehdään, kenenkään ei tarvitse vastata mistään – jollei satu jäämään kiinni.

Monet kristitytkin ovat unohtaneet armahtavuuden tärkeyden. He tekevät Jumalasta itselleen kanssatuomitsijan, joka vain antaa oikeutuksen omalle armottomuudelle.

Ilmapiiiri ei siis ole kovin otollinen sille että asioita kannattaisi kääntää parhain päin. Jumala ei kuitenkaan ole kadonnut mihinkään, vaikka ihminen uskoo panneensa hänet viralta. Hän katsoo ihmisidään rakastavasti ja toivoo, että me tekisimme toisille ihmisille samoin.

Sirkku Nyström

Kurkijoen Pitäjäjuhlat

LAUANTAINA 24.7.

Uudistetun

KURKIJOKI MUSEON AVAJAISET

Klo 14.30 Linja-auto lähtee kaupungista Hirvikosken kautta museolle

Klo 15.00 Avajaiset
Kahvitarjoilu,
Kurkijoen Martat

MUISTOJEN ILTAMAT

Klo 19.00 Hirvihovissa
Illan avaa Kurkijoki –Säätiön hallituksen puheenjohtaja Anna-Maija Nurminen-Lempinen.
Ohjelmana on Leena Virtasen kirjoittama näytelmä Keträpuun sijoille ja tietysti lopuksi tanssia Tarja Lejonin tahdissa.
Rummunsuon Marttojen kahvio auki koko illan.

SUNNUNTAINA 25.7

MESSU

klo 10 Kanta-Loimaan kirkossa
Ehtoollisjumalanpalveluksessa saarnaa rovasti Pertti Luumi ja musiikissa avustaa Riitta Poutanen viulu, Antti Poutanen sello ja Heikki Poutanen urut ja piano.

RUOKAILU

Klo 11.00-12.30 Seurakuntatalo
Kanta-Loimaan seurakuntatalolla, Kurkijoen Martat, hinta 5 euroa,

PÄIVÄJUHLA

klo 13 Hirvihovissa
Musiikista vastaa Karelia kvartetti, Saatesanat Eino Vepsä, Tervehdyssanat Kurkijoki- Säätiön puheenjohtaja Pertti Hartikka, Juhlapuheen pitää kansanedustaja Markku Laukkanen, näyttelijä Kaija Kiiski esiintyy, Arvi Heinonen pakinoi, tutkija Kirsi Niukko esittelee Karjalan maisemat –projektin ja Eila Jantunen Evakolapset ry:n.
Väliaika on entiseen tapaan tunnin mittainen ja kahvi on hoitavat Kurkijoen Martat.

ILMOITTAUTUMISET

Jotta kyytipaikkoja riittää kaikille ja martat valmistavat oikean määrän ruokaa, pyydämme ilmoittautumiset Museolle menevään linja-autokuljetukseen ja ruokailuun puhelimitse 02-76 22 551 tai sähköpostitse toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Puhelimessa on vastaaja, jonne voi jättää varauksen, ja toimisto on avoinna tiistaisin ja perjantaisin klo 9-14.

YÖPYMISET

Loimaan evankelinen opisto tarjoaa rauhalliset ja mukavat yöpymistilat. Yöpyminen maksaa 17 euroa, liinavaatteet opistolta 3 euroa ja sunnuntaiamun aamupala 5 euroa. Varaukset p. 02-7627217 arkisin klo 8-15.

HUOM! HUOM!

Juhlat järjestetään tänä vuonna siis kokonaisuuksissaan Loimaan kunnan keskustassa, Hirvikoskella. Yöpymispaikan tarjoava opisto, kirkko, seurakuntatalo ja juhlapaikka Hirvihovi sijaitsevat kaikki kävelymatkan päässä toisistaan. Seuraavassa numerossa julkaisemme myös kartan, jossa paikkojen sijainti näkyy. Kaikkiin juhliin koskeviin tiedusteluihin vastaa Maire Soiluva Kurkijokelaisen toimistolla p. 02-7622 551. Seuraavassa lehdessä myös ohjelma vielä tarkemmin.

Kuolleita

Mirjam KIURU

os. Heinonen

s. 5.12.1925 Kurkijoen Lapinlahti
k. 3. 5.2004 Koks

Niin äkkiä päivä sammua voi
ei kohtalonkello edeltä soi
sydän itkee kaipuuta, ikävää
enää muistojen helmet kimmeltää

Kaipauksella
Puoliso
Lapset ja lastenlapset perheineen
Sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu 22.5.2004 Myllykylän hautausmaalla
Haminassa omaisten ja ystävien läsnäollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme Siiri Maria KEKKI

os. Järvinen

s. 27.11.1910 Elisenvaara
k. 6.6.2004 Ulvila

Kiittäen ja kaivaten
Taisto ja Helena
Petri, Pasi ja Veli-Pekka perheineen
Vesa-Matti
Leena ja Otto
Christian , Susanna ja Eveliina
Päivi ja Pia perheineen
Muut sukulaiset ja ystävät

Me näimme toimiesi vähenevän
tiesimme lähtösi lähenevän
muistosi kaunis vie eteenpäin meitä
olet ansainnut unen rauhaisan

Kiitoksen kaikkein kauneimman:
Enkeli vuoteen vierellä kulki,
mummon silmät uneen sulki
Lapset, ja lastenlapset,
lastenlastenlapset

Siunaus toimitettu omaisten läsnä ollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

50 VUOTTA SITTEN...

N:o 26. Lauantaina heinäkuun 3. p:nä 1954

ENITEN TAIVALTA
Kestävillä, keveäkuuluisilla

Pyrkijä polkupyörällä

vasentusamme jälleen kaikkiä koloja ja värejä. — Pyöriä ja pyö-
ritarpeita myös tukattais. — Tervetuloa asioimaan liikkeessämme.

LOIMAAN SAHVO
Puhelimet 235 ja 540.

Popliinitakki
on käytännöllinen ja halpa, meillä on niitä eri väreissä ja laadissa.
Tervetuloa tutustumaan.
Kankaita, pukuja ymsä muita asusteita.

LOIMAAN VAATETUS. Puh. 278.

KIHLOJA, KORUJA ja KELLOJA

KULTASEPPÄ VAINIOLALTA.

NIMIPÄIVÄT

3. La Arvo
4. su Ulla, Ulpu
5. ma Unto, Untamo
6. ti Eino Leinon
päivä,runon
ja suven päivä,
Esa Esaias
7. ke Klaus, Launo
8. to Turo, Turkka
9. pe Ilta, Jasmin
10. la Saima, Saimi

Muistettavaa

– Loimaan Seudun Karjalaseuran retkiauto la 3.7. Naantalin Kulta-
rantaan lähtee Hirvikosken aptee-
kin pysäkillä klo 8.30. Vakkatieta
kaupunkiin ja toripysäkki 8.40.

– Loimaan Seudun Karjalaseuran teatteri-ilta to 19.8.klo 21 Kertun-
mäele yönäytökseen. Ilmoittautu-
miset Majalle myöhemmin ilmoi-
tettavana ajankohtana.

Lämmin kiitos Teille kaikille,
jotka kunnioititte rakkaan

FANNI-TÄDIN

muistoa ja olette lohduttaneet
meitä ja olleet mukana
surussamme.
Omaisat

Ken tietää?

Kuva Kurkijokimuseon kokoelma

Rummunsuon kanavatyömaata vuonna 1931. Olivatko työmiehet paikkakuntalaisia vai kau-
empaa tulleita? Tiedot kuvasta pyydetään osoitteeseen Kurkijokimuseo, Kojonperäntie 446,
32260 Kojonperä tai puhelimitse 050-4036050 Ulla Clerc tai sähköpostilla:
ulla_clerc@hotmail.com.

Onks tietoo ? KYSYMYKSET

1. Mikä on asukasluvultaan Suomen pienin kaupun-
ki?
2. Minkä elimen toiminnan tutkimiseen littyy EKG?
3. Mitä tarkoittaa sana Jihad?
4. Kuinka mones Suomen presidentti Mauno Koivis-
to on?
5. Mikä on sfinksi-kissojen huomiota herättävin rotu-
ominaisuus?
6. Kuinka monta yli tuhan-
nen neliökilometrin saar-
ta Suomessa on?
7. Millä saarella Etna-tuli-
vuori sijaitsee?
8. Kuka oli Kommunistisen
Työväenpuolueen ehdo-
kas presidentinvaaleissa
1994?
9. Montako lomamökkiä
suomalaisen rannoilla si-
jaitsee?
10. Minkä kaupungin sata-
ma on Röyttä?

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ

Toimitusneuvosto: Kurkijoki-Säätiön hallitus

Toimitus: Päätoimittaja Maire Soiluva
ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Konttori: Vesikoskenkatu 13 As 21, 32200 Loimaa
Avoinna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
puh. (02) 762 2551
Matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä nume-
roista ei suoriteta korvausta. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä
tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmäillään ilmoituk-
sesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT: (Kaikki ilmoitukset)

Etusivu **60** centtiä/mm
Muut sivut **45** centtiä/mm

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoi-
tukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattu-
neista virheistä lehti ei vastaa.

Lehti ilmestyy perjantaisin, mutta vuoden aikana on joitakin kak-
soisnumeroita juhlapyhien aikoihin. Painosmäärä 2000 kpl.

TIILAUSHINNAT:

vuosi	35 euroa
6 kk	20 euroa
3 kk	12 euroa
Pohjoismaat	39 euroa
Muualle	46 euroa

E-mail:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Sivunvalmistus:
Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

Rinopalsta

Perunamaa

Meidän perunamaa, se pienenee
kuin pyy maailman lopun edellä.
Silloin uutena ja nuorena
kuokittiin innolla ja perunaa tuli,
sitä jopa myytiin säkki kaupalla.
Mutta nyt, hyvä kun saatiin siementä
10 kiloa maa plänttiin mahtumaan.
Mikäs sen somempaa kun
omasta maasta perunoita kaivaa
ja laittaa kattilaan porisemaan.

Se onkin sitten tminen asia
saisko niitä perunoita syödä.
Toisen asteen sokeritauti se
tulee niistä oitis,Mitä sitä
syödä sais? Kaalia ja vettä päälle siinä
terveellistä murkinaa meille possumaisille
ihmis raukoille.

Anna

Fanni Kylliäisen muistolle

”Ei päivää tiedä ei hetkeä
kukaan,milloin on mentävä
noutajan mukaan Tuli
Sinun vuorosi lähteä pois,
juuri, kun kesäkin kaunein
ois“.

Meidän kaikkien yhtei-
nen Fanni-täti on poissa.
Hän nukkui ikuiseen juuri,
kun kesä oli kauneimmil-
laan. 58-vuotta sitten hän
oli juhannusmorsian. Pari
vuotta aiemmin oli sota lop-
punut ja hänen tuleva mie-
hensä, Juhana, palannut so-
dasta. Juhanan ensimmäi-
nen vaimo oli kuollut ja
perheessä oli kaksi lasta:
Kirsti vähän alle 10-vuotta
ja Arvi vähän yli 10-vuotta.
Sulhasen sisar ja äiti hoiva-
sivat lapsia samalla kun
hoitivat talon emännyyttä
sekä karjaa. Tällaiset olivat
ulkoiset puitteet, johon
Fanni-neito tuli lapsille äi-
diksi, ottaen myös vastuun
talon emännyydestä. Näi-
hin aikoihin sulhasen sisar
muutti miehensä kanssa
asumaan Fannin syntymä-
kotiin, Kivilään, joka olisi
muuten jäänyt autioksi.

Fanni oli jo lapsuuden
kodissaan oppinut teke-
mään työtä. Hän oli 3-lap-
sisen sisarusarjan nuorin.
Vanhemmat siskot olivat jo
aikaisemmin lähteneet pois
kotoa ja perustaneet omat
perheensä, mutta Fanni
kuopuksena jäi auttamaan
vanhempiaan, jotka jo oli-
vat ikääntyneitä ja sairaita-
kin.

Heillä oli muutama leh-
mä, lampaita, kanoja ja tot-
takai sikapossuakin kasva-
tettiin.

Muistan, kun Fanni-täti
viimeisinä elinvuosinaan,
kun kävin häntä katsoma-
sa, usein kertoi lapsuuden
kodistaan Kivilästä ja eten-
kin äidistään. Silloin, kun
äiti sairasti, niin kaikki
naistentyöt jäivät Fannin
tehtäväksi. Eräänä iltana,
kun Fanni oli viemässä äi-
dilleen sänkyyn ruokaa,
niin äiti sanoi: ”Tuopa lap-
seni korvasi tänne, niin sa-
non Sinulle yhden asian.”
Fanni tietysti meni lähelle
ja äiti kuiskasi korvaan:
”Pidä itsesi ihmisenä.” Se
oli äidin viimeinen neuvo ja

sisälsi paljon. Samana yönä
puolen yön jälkeen isä tuli
Fannin sängyn viereen sa-
noen: ”Nyt teillä rakkaat
lapset ei ole enää äitiä, eikä
minulla puolisoa. Äiti nuk-
kui äsken pois.”

Fanni sopeutui hyvin
karjalaisen leskimiehen
perheeseen. Alkoi jälleen-
rakentamisen aika. Karjaa
lisättiin. Fanni hoiti lapset
hyvin ja miehen iäkkään äi-
din kuolemaan asti kotona.
Hän myös arvosti vanhan
emännän tekemää työtä.
Puolison kanssa oli läm-
min, rakastava suhde. Myös
naapureiden kanssa tiedet-
tiin hyvin mitä on hyvä
kanssakäyminen ja hyvä
naapuriapu. Usein piipah-
dettiin naapuriin iltaaistu-
maan, vaikka ensimmäiset
10-vuotta oltiinkin öljylam-
pun valossa. Vähään tyy-
dyttiin, ja uskallanpa sanoa,
oltiin ehkä tyytyväisempiä,
kuin tänä päivänä kaiken
maallisen yltäkylläisyyden
keskellä.

Miehensä rinnalla Fanni
uurasti kodin hyväksi. Pel-
lot kasvoivat täyteläisiä
tähtäpäitä. Karja tuotti hy-
vin. Koti oli puhdas ja siis-
ti. Vieras otettiin hymysuin
vastaan. Puutarhasta saatiin
marjoja ja kukat loistivat
niin sisällä kuin kukkapen-
keissäkin kauniisti. Talviai-
kana kudottiin kankaita.
Aherrusta riitti. Lapset kas-
voivat. Fannille ei itselleen
syntynyt yhtään lasta, mut-
ta en koskaan kuullut Arvin
ja Kirstin moittivan äitiään,
Fanni-tätiä.

Aikanaan tuli Fannin ja
Juhanan aika väistyä maati-
lan hoidosta ja siirtää vas-
tuu nuoremmille: Kirstille
ja hänen miehelleen Paa-
volle. Fanni ja Juhana
muuttivat takaisin Fannin
syntymäkotiin, Kivilään, ja
sinne perustettiin ”mum-
mon mökki,” johon oli
hyvä Kirstin ja Arvin lapsi-
enkin tulla viikonvaihteessa
ja kesälomalla. Fanni oli
onnellinen, kun lapset tuli-
vat heitä katsomaan. Sitten
vanha emäntä, Juhanan äiti,
kuoli ja niin Fannilla ja Ju-
hanalla oli aikaa toinen toi-
silleen. Juhanan kuoltua

Fanni jätti rakkaan Kivilän
ja osti Vampulan keskustas-
ta rivitalohuoneiston. Nyt
oli virkkaamisen aika. Kä-
det eivät vielä joutaneet
olemaan jouten: kaunis pit-
siliina, pitsiliinan jälkeen
valmistui hänen näppärissä
käsissään. Niitä annettiin
lapsille, lapsenlapsille ja
ystäville tuliaisiksi ja lah-
jaksi. Minullakin on useam-
pia.

Voimat väheni, elon iltä
läheni, tuli aika siirtyä van-
hainkotiin. Siellä apu oli lä-
hellä, kun sitä alettiin tarvit-
semaan jokapäiväisissä toi-
missa. Kutsu tästä ajasta
iäisyyteen koitti melko
pian. Saatoimme viikkoa
ennen juhannusta hänen
maallisen tomumajaansa
Vampulan kotikirkon vie-
reen Kylliäisten sukhau-
taan. Keskikesän kauniit
kukat peittivät kaipauksella
ja suurta kiitollisuutta tun-
tien hautakumpusi.

Entiseen hyvään naapu-
rin emäntään sopii hyvin
raamatun sana: ”Vanhurs-
kaan vaellus on kuin aamun
koitto, joka kirkastuu kir-
kastumistaan täyteen päi-
vään saakka.” Fanni Kyl-
liäisen myötä menetämme
ihmisläheisen persoonan,
jollaisia aikamme kaipaisi.
Hänen rehtiytensä, suora-
selkäisyytensä ja herkkyy-
tensä loi ympärilleen valoa
ja toivoa paremmasta ihmi-
syydestä. Elämänmuotome
muuttuu niin kiireistä
tahtia, että on hyvä pysäh-
tyä miettimään, mitä mene-
tämme väistyvän sukupol-
ven myötä. Toisten huomi-
oonottamisen soisi pysyvän
ihmisten mielissä tulevai-
suudessakin. Hänen kaltais-
iaan tukipilareita tarvittai-
siin tänä päivänäkin entistä
enemmän. Ahkeria hyvä-
laisia uurastajia.

”Hyvän ahkeran ihmi-
sen muisto, niin paljosta
kertoa voi, se kertoo kai-
kesta siitä, mi elämä aate-
loi. Siitä kertovat tuhan-
net tunniet,Työn ääressä
viipyneet. Nyt ahkerat,
sekä rakkaat, jo vaienneet
askeleet.”

Anja Kojo

Tervajärvellä Kaartisen pihassa perunan pano. P. Kaartinen, Ilmari Laukkanen ja Bertta. (kuva Reijo Mälkiä)

Sortavalan Kuvavuorelta kotini pello ja Kivivuori, Hympälän järven lahti., Bertta Laukkanen, os. Jormakka. (kuva Reijo Mälkiä)

JATKOA SIVULTA 1

me tyytyväisiä päivän aikana löytämiemme Laukkasen varhaispolvien asuinsojien paikoista, jotka antavat hyvän alun jatkaa, mis-

tä ovat esi-isämme lähteneet tullessaan Kurkijoen kylille. Meille mukana olleille jäi Rummunsuosta kaipaava muisto. Toivomme vielä palaavamme sinne entistä enemmän tietäen

kylän ihmisten ja tapahtumien taustoja.

Toinen päivä

Kävimme toisena päivänä Tervajärven Kaartisten (Hyry-Jussin) ja Anni os.

Laukkasen, he olivat Pirkko Kaartisen isovanhemmat. Pihapiirissä. Sen muistiin oli merkinnyt Ilmarikin, siellä oli lapsena kyläillyt isänsä siskon luona.

Kuvattiin ja kylvettiin perunaakin ,noin nimeksi.

Viimeisenä päivänä pistäydettiin Sortavalassa, kävimme kirkot ja aurinkoisena päivänä kannatti kiivetä laululavan kohdalta rappuja myöten Kuhavuorelle, josta näkyi kotini pellot, pihapiiri ja rakas Kivivuori jonne kaipaasin.

-Kun katsot Kuhavuorelta erisuuntiin näet kappaleen kauneinta Karjalaa.
-Karjalan helmiä monia muistimme tallentaa. Pihat, kalliotvaaroilla, rintellä mäen, lapsuuden maiseman näen.

Muistoista nousee esiin yhdessä parhaat, miten elettiin ennen. Mäenrinteeltä kotien pihat, kivijalkaa, raput,lähde-ja leikkipaikat lapsuuden.

On kukassa sireenit, omenapuut, piha-

Kalakurkia torikahvilla. Vas. Martti Repo, Lauri Veijalainen, Veikko Koho, Leena Meskanen, Albina ja Emilia Koho, Martti Meskanen, Ria Virevuo, Jouko Mäki, Pentti Kemppinen ja Marjatta Poskiparta.

Kalakurjet mitähän ne ovat?

Teuvon ja Nikolain ” Saatesanat” 24.8.2002: Vetovastuta nyt Teille annan / kortta kekoon silti mukana kannan. / Saini Martin kera ohjaksissa / olkoot viisaat Kalakurkien valjajissa. / Jäällä tai sulan aikaan, / uskon aina kalamiehen taikaan.

Kalakurjet, tai yksikössä Kalakurki, onkohan se kala vai lintu? Näin voisi joku asiaa tuntematon päätellä.. Itse asiassa kysymys on ihmisistä, ei mistään esihistoriallisesta eläimestä kuten esimerkiksi kamelikurjesta. Kalakurjet ovat vapaamuotoinen, kurkijokelaista sukujuurta olevista ja heidän ystävistään, eri ikäisistä ihmisistä koostuva ryhmä joita yhdistää kotiseuturakkaus ja kalastus.

-Porukamme on todellakin vapaamuotoinen yhteenliittymä. Sitä ei ole rekisteröity ja pääsyvaatimuksina on, vähän laveasti ottaen se, että on kurkijokelaista tai karjalaista sukujuurta oleva, tai muuten mukava ihminen, määrittelee Kalakurkien toimintaa nykyisin yhdessä vaimonsa Sainin kanssa vetävä Martti Repo.

Kalakurkien tunnuksina ovat paita ja lippis. Sekä iloinen mieli ja halu tutustua KaJalaan ja Kurkijokeen. Eikä harrastus kalastukseenkaan ole haitaksi. Hurtti huumori voi korvata monia muita puutteita. Si-

vullisen voi olla joskus vaikea ymmärtää porukkaa. Siitä kertoo viime kevättalven kalamatkalla erältä sivulliselta suomalaiselta kuultu toteamus: -mikä ihme teitä tänne vetää?

Kalakurkien synnyinsanat lausuttiin vuoden 1992 kevättalvella jolloin tehtiin ensimmäinen kalastusmatka Laatokalle paikallisten Kurkijoen ja Elisenvaaran kyläpäälliköiden Kazymovin ja Levinin myötävaikutuksella. Heihin oli silloin Kurki-Säätiön johtoonnistunut luomaan hyvät yhteydet. Tässä ei sovi unohtaa Kurkijokelaisen silloisen päätoimittajan Teuvo Ahokkaan osuutta. Hänjunaili kurkijokelaisille niin tutuksi tulleen muolalaisyyntäisen venäjänkielen taitoisen Nikolai Virevuon avustuksella ensimmäiset kalastusmatkat.

Laatokalle suuntautuvia kalastusmatkoja tehtiin neljä-viisi vuotta 30 - 40 hengen voimilla sekä talvisin, että syksyisin. Vasta sitten heräsi ajatus oman, vapaamuotoisen yhteenliittymän perustamisesta. Niinpä

erällä menomatalla Kurkijoelle julistettiin nimikilpailu porukalle annettavasta nimestä. Parhaaksi havaittiin, jo edesmenneen oripääläisen, Seppo Kuosan ehdotus ”Kalakurjet”. - Se tuntui hyvin suuhun sopivalta, määritteli Ria Virevuo.

Eniten kotiseutumatkoja

Kalakurjet ovat, kuten aiemmin on jo todettu, virallisesti järjestäytymätön porukka. Toki sekin tarvitsee vetäjänsä ja tehtävään on Teuvo Ahokkaan jätettyä matkojen järjestämisen, demokraattisesti valittu Martti ja Saini Repo, jotka ovat ilmeisesti onnistuneet hoitamaan tehtävänsä hyvin. Tällaisen käsityksen saa sivullinenkin kun kuuntelee Kalakurkien jutustelua.

Tosin Martti Revon sanonta siitä, että hän on kädestä pitäen opettanut uusia jäseniä kalastuksen saloihin, herättää muussa porukassa vieläkin hilpeyttä. Jostakin syystä.. Tosi on kuitenkin se, että Loimaan ympäristön lisäksi kiinnos-

Lumivaarass1998, kalakisassa mukana Kalakurjet, kurkijoki, Lahdenpohja, uukuniemi ja Elisenvaara – joukkueet ja tottakai paikalla myös Uukuniemen kaunis Satu – ja poikain Harrin ja Aarnen, oli tottakai päästävä samaan kuvaan.

*pihlajat, piilipuut
ne kertoo kotimme
sijainnin,
maamerkit jokaisella on
omat maammon ja
taaton kertomina
tarinat oli somat.*

*Vaarat, laajat
peltoaukeat,viljavat
pellot ja muhevät mullat.
Jutun aiheena Laatokan
lahdelmat,
valkeat hiekat ja
kalapaikat parhaimmat.*

*Rantaniityillä aurinko
kultaansa valaa,
siellä kullervopelto
loistonsa saa.
lehdoissa vuokot, kielot ja
angervot,
ehtymätön on kukkien
määrä.*

*Juuret Karjalassa on
iloinen luonteen laatu,
sieltä olemme vahvuudet,
lähteet saatu.*

Bertta Laukkanen,
Lahti

VANHAAN HYVÄÄN AIKAAN

Sain muistoksi eräältä sotaveteraaniveljeltä otsikonmukaisen kirjoituksen. Siinä kerrotaan entisaikojen ja nykyisyyden paikkakuntia eroavuuksista. Kirjoitan muuttaen, Karjalaisemmiksi, “muistelmat” luettavakseen, hivenen kirjoittajan ollessa Pohjolaisia. Siispä jolloin ei ollut stressejä, traumoja, väärinymmärettäviä lapsia, ei nuorisorikollisuuttaneita, luonnonsuojelijoita, rötösherroja, kasino-pelureita, rattijuoppoja, juntteja.

Oli vain kunnan ihmisiä, sekä hamppareita, omenavarkaita ja pontikankeittäjiä. Ei ollut lapsilisiä, kansaneläkkeitä, tukilisiä, eikä tukilisien lisäosia Oli vain oma apu, naapurisopu, syytinki ja vaivaitalo. Ei ollut tulopolitiikkaa, eikä jumituneita tuponeuvotteluita.

Palkan sai, jos teki työtä ja se oli maksamisen arvoista. Ei ollut hiustenhoitoaineita, shampoota, geeliä, silmänympärysvoitteita, pikkuhousunsuojuksia, eikä tamppooneja. Oli vain savusauna, määntysuopa, tai kotikeittoinens saipua, ulkokuussi ja likaämpäri. Ei ollut pakastinta, jääkaappia, sähkövatkainta, yleiskonetta, mikroa, grilliä, eikä varpuvispilä leipäkoneita. Oli vain kaappi , komero, puuhella, puuämpäri, ja varpuluuta, sekä oman äidin jauhopeupelureita, rattijuoppoja, juntteja.

patteriradiolla. Sanomalehdistä Maaseuduntulevaisuus, Käkisalmen sanomat, Karjala ja Pellervo, sekä tietysti juoruakat.

Ei ollut sukkahousuja, pikineitä, tangoja, tekokuituja, superlonpatjaa, eikä vesisänkyä.

Oli vain pässinpötkkimät, sarkahousut, laamapaita, flannellipaita päästävedettävä sänky ja olkipatja.

Ei ollut kuntasuunnittelua, rakennuskaavaa, henkilöstölautakuntaa, työryhmiä, vain miten hyväksi nähtiin.

Ei ollut peruskoulua, keskiasteenkoulutusta, tuntikehystä, koulukuraattoria, opinto-ohjaajaa,eikä virikkeellistä päiväkerhon johtavaa ohjaajaa. Oli vain kunoitettu kiertokoulu, kansakoulunopettaja, rippikoulu ja maailman kiertokoulu. Joillekin hyväosaisille keskikoulu. Ei ollut A-klinik-

kaa, mielenterveystoimistoa, päihdehuoltoa, alkoholin väärinkäyttöä, huumekoiraa, eikä työrajoitteisia.

Oli vain juoppoja, tuuri juoppoja, kylähulluja, Rauhahan. vietäviä ja työtä vieroksuvia, joita sanottiin laiskoiksi.

Ei ollut avoliittoja, homoja, lesboja, oli vain rakkaus avioliittoja, pakkonaimista, susipareja ja äpäralapsia. Poikkeavat pantiin sakilla järjestykseen.

Kyllä ennen oli helppoa. Ei ollut pyrokratia, reaalkorkoa, heliboria, optioita, osinkoja, roskapankkia, ei ollut edes verisuonitauteja, tukielinsairauksia, psykosomaattisia oireyhtymä. dementiaa,ei laktoosi-intoleranssia. Oli vain kunnanlääkäri, kansanparantajat ja niksauttajat. Ei jääty kitumaan, kuoltiin pois tapaturmaisesti, maha-, rinta-, ja päätautiin tai sitten vanhuuteen.

Ei ollut syntyvyyden säännöstelyä, pillereitä, kieroita, kondomia, steri-

lointia, ei synnytyslaitoksia, eikä miehiä synnyttämässä. Lapset tuli vuosi ja lapsi, olivat vahinkoja, parhaana kaksi ja joita sanottiin Herran lahjoiksi. Niitä tuli useimmiten savusaunassa. Ei ollut murkkuikää, ei omittuisesti käyttäytyviä nuoria. Jos ei osannut käyttäytyä kunnolla annettiin selkää, kunnes osasi.

Ei ennen ollut ATK:ta, EU:ta, GSM:ää, HIV:tä, eikä MTV:tä.

Oli vain YYA, AIV, UKK, OTK, SOK, SP, SKDL, DDR, CCCP, ja DDT. Kaikki ovat loppuneet omaan mahdottomuuteensa

Kun luki Raamattua ja Juhani Ahon Rautatien ei tarvinnut uneksia turhista. Oltiin vain rehellisiä, ahkeria, esivaltaa kunnoittavia, Isänmaallisia, sisukkaita ja nöyriä. Ja oltiin kaikki onnellisma.

Vai oltiinko?

Aino Koppi.

(Tiedot K. Mäki-Asiala Keski-Pohjanmaa)

tusta Kalakurkien toimintaan on osoitettu laajemmaltikin. aina Keski-Suomea myöten. Tästä varmaan osakiitos kuuluu tälle lehdellemme.

-Ihan kehumatta voisi, sanoa, että me olemme järjestäneet eniten kotiseutumatkvoja Kurkijoelle menneiden 14 vuoden aikana. Olemme tehneet 24 matkaa ja useimmiten on ollut väkeä linja -autollinen, joskus hieman vajaa, mutta pari kertaa jopa kaksi bussilastillista. Matkaajia on ollut kaikkiaan noin 1200, tosin heistä on moni ollut uSr~la matkalla mukana. Aina on kuitenkin ollut uusiakin tulijoita. Olemme yhdistäneet matkoihin myös muita käyntikohteita, kuten Karjalan tärkeimmät taistelupaikat. Näillä matkoilla on asiantuntevana oppaana ollut monesti äitinsä puolesta kurkijokelaista sukujuurta oleva eversti Ari Rautala, kertoi Martti Repo.

Myös kotiseututietoutta testataan matkoilla sillä yleensä aina matkan aikana järjestetään tietokilpailu karjalaisista ja kurkijokelaisista aiheista.

Kalansaalessi ei pääasia

- Toki kalastaja ottaa mielellään kassiinsa myös kalansaalessi, mutta ellei kalaa tule, ei se himmennä matkojen luomaa hyvää mieltä. - Taidamme olla ainoa porukka, joka lehdessä julkaisee myös “saamattomien” nimet ja hyvällä tuurilla heistäkin moni on päässyt palkinnolle, kertoi Martti Repo.

Tietenkin kuvaan kuuluu se, että parhaan saaliin saanut kalastaja on “ pollena” yhden matkan ajan, mutta toisella matkalla voi Ahti suosiakin jotakin toista. Eero Häkli on kuuleman mukaan ainoa henkilö, joka on ollut mukana jokaisella kalastusmatkalla. Hän, niinkuin moni muukin, on viettänyt syntymäpäiväänsä kotikylässään tutuissa kotitalonsa maisemissa.

Homogeeninen porukka kokoontuu myös Kurkijoelle suuntautuvien kalamatkojen lisäksi usein Loimaalla. Pyhäjärvelle ja Tammelan järville tehdään pilkki - ja onkimatkoja sekä talvella että kesällä.. Loimaan torin kahvitelttaan

Ari Rautala kertoo Summan taisteluista, syksyllä tehdyllä matkalla.

kokoontuu jokainen toripäivä aina muutama Kalakurki vaihtamaan kuulumisia ja talvisin paikka on Kahvepaikka. Yhteyttä pidetään myös Kalakurkien jäsenien nimi - ja syntymäpäivien merkeissä.

Kalakurjet valittavat sitä, että kylä päälliköiden vaihtuminen sekä Kurkijolla että Elisenvaarassa on

heikentänyt yhteistyötä. Uusilla päälliköillä ei tunnu olevan suurta mielenkiintoa Kalakurkien kotiseutumatkvoja kohtaan. Rahat vain pois ja sillä siisti.

Kalakurkien tunnus on: “Laatokka anna suuret kalat, kotona poistuu valheen valat. “

Arvi Heinonen

Aaro Kojo palkintoineen vuonna 2000.

Uitonsalmessa viritellään onkia: Lauri Veijalainen, Aaro Kojo, Veikko Nenonen, Eero Sinkkonen ja Martti Meskanen.

Laatokan Vätikällä, kalastajat 1993.

VUOKKOJEN AIKAAN

Nykyisellä kotiseudulla ni ei vuokkoja kasva luontaisesti, viljeltynä kylläkin. Siksi joka vuosi vuokkojen kukinta-aikaan kaipuu Karjalaan on huipussaan. Nykyisellä kunnollani en pysty sinne matkaamaan missä lapsuuden vuokot kasvoivat. Muistelemasta niitä ei kyllä mikään estä. Lienevätkö ne juuret jääneet sinne sini vuokko-metsään?

Veli Räsänen kirjoitti kirjassaan: Kurkijoen ja sen Naapuripitäjien Putkilokasvisto; Missään muualla Suomessa en ole nähnyt sinivuokkoa niin yleisenä ja runsaslukuisena kuin Kurkijoella, Hiitolassa, Lumivaarassa ja Jaakkimassa. Sinivuokko siis lienee ollut yleisin. Valkovuokko. Anemone nemorosa oli Räsäsen mukaan harvinaisempi. Meitä rummunsuolaisia oli kyllä siunattu myös runsailla valkovuokko lehdoilla. Olipa ihan Lumivaaran rajalla Vannevaaran ja Hytysenmäen välisessä notkelmassa myös keltavuokko, Anemone ranunculoides esiintymä.

Kelta,vuokkohan lehdistään muistutti valkovuokkoa.Metsä siellä oli muuttunut niin ryteikköiseksi että en kotikennäillä käydessäni uskaltaut edes yrittää sinne. Toivoa sopii että ovat edelleen siellä ja voivat hyvin. Kangasvuokko, Pulsatilla vernalista oli Maasillan kanakailla ja Luulammen lähellä. Sehän oli rauhoitettu,joten sitä voi vain metsässä ihailla.

Sinivuokot kukkivat usein äitienpäivän aikaan

Niitä koululaiset keräsivät isot kimput ja koululla siten kun äidit tulivat juhlaansa,yläluokan tytöt kiinnittivät pikkukimput jokaisen äidin puvun rintaan. Joskus kävi niin että sinivuokot olivat jo ehtineet kukkia ja oli kerättävä valkovuokkoja. Kerran muistan keränneeni imiköitä kimpun. Opettaja laittoi ne maljakkoon pöydälle. Ovat paksuvartisempia ettei nuppineulalla puvun rintaan kiinnittäminen olisi onnistunut.

Sinivuokko on ollut lempikukkani niin kauan kuin muisti kantaa Alle kouluikäisenä taaperona jo niitä keräilin kotimetsästä.

Yksi ikävä muistokin tulee mieleen vuokkojen keruusta. Olin jo edellisenä päivänä kulkenut Katajamäen päivissä vu~pkkoja keräilemässä. kovin olivat lyhytvartisia ne kukat joita löysin. Vein ne äidille ja hän etsi sopivaa astiaa niille. Rivaton kahvikuppi sai kelvata ja siinä ne sitten olivat ihailtavana tuvan pöydällä. Seuraava päivä oli pilvinen ja aika kylmäkin. Läksin silti uudelleen vuokometsään. Menin vähän kauemmaksi ja löytyihän niitä. Mummon neulomat punaiset kintaat olivat käsissä. Ei onnistunut kintaat kädessä se kukkien keruu. Riisin ne ja laitoin mättäälle Paljain käsin keräsin oikkein soman kimpun. Siinä kerätessä kuljin ympäriinsä eikä kintaita enää löytynyt kun olin valmis kotiin lähtemään. Käsiä paleli kovasti kun jouduin kotiin. Tarjosin kukkia mummulle vaan

hän sanoi näkevänsä samasta kupista äidin kanssa kukat. Mummo lämmitteli käsiäni omissa käsissään ja pahoitteli että voi sinnuu ku olit nii pitkiä jot rupes käsii iha kyntelöittämiä ja hävitit viel uuvet kintuat. No itku han siitä tuli ja sitä lohdukellessa mummo keksi että vie ne kukat Petäjämäen mummulle kun menet viemään otraleivän lämpimäisiä. Tarjosin kukkia vielä apulais- Hilmalle vaan tylyn vastauksen että en huoli siun kukkiis mokomamin kielkello. Mäne tieheis siitä. Tämä purkaus johtui siitä että olin yhtenä aamuna mennyt ruokahuoneeseen Hilman vääntäessä separaattoria.otin kissalleni kurrin vaahtoa mukiin. Minusta oli niin mukava kat

soa kun kissanpentu lipitti sitä laskumaitoa viikset vaahdossa. Hilma piti myös mukia kermatorven alla toisella kädellään ja joi kermaa. Kerroin mummulle että meitä oli kaksi yhtäaikaa mukeja pitelemässä mutta eri torvien alla. En edes ymmärtänyt että se oli kielimistä. Mummo lienee sitten nuhdellut Hilmaa. Tämä Hilma oli tullut meille toisella tavalla kuin ne nuoret naisapulaiset jotka tavallisesti palkattiin syksyllä Lahdenpohjan niinsanotuilta “piikamarkkinoilta” Tavallisestihan he tulivat vuosiapulaisiksi. Jotkut viihtyivät useammankin vuoden. Hilma oli kierrellyt vuoden aikana useammassa talossa ja meillekin otettu siksi kun ihana apulaisemme Martta joutui hoitamaan sairastunutta äitiään Kalksaloon. Martta piti lapsista. hänellä oli kaunis lauluäänä. Hän osasi Hengellisen

laulukirjan melkein läpeensä ja sai toisiakin nuoria iltaisin innostumaan laulamaan. Hilma keksi usein jotakin tyytymättömyyden aihetta, eikä siis viihtynyt meilläkään kauan. Hän sanoi palvelleensa “herrasväissä ja nimismiehellä jossa häntä oli kutsuttu neiti Tattariksi. Hän vaati että meilläkin pitäisi kutsua niin, jota en varsinkaan minä aina muistanut.

Niimpä läksin leipä laukussa ja kukat kädessä Petäjämäen mummon luo. Se oli minulle kovasti mieluisen reissu, kävinhän siellä usein. Siinä peltojen rajalla oli sellainen kuoppa josta oli ajettu savea mutamaalle maanparannus aineeksi. Siinä kuopassa oli kesällä vesiliskoja. Halusin nähdä ovatko ne heränneet talviunestaan. Kuopan veden päällä kellui irtonainen jäälautta. Kuopan reunat olivat aika korkeat, yritin hypätä

sille jäälautalie paremmin nähdäkseni. Jalka luiskahti ja putosin veteen. Jotenkin pääsin rämpimään saviliukkaista reunoista ylös ja juoksin loppumatkan mummon luo.. Voi Herra Isä sinnuu laps, miss sie uot tuollei rypent, ihmettelit mummo ja veti märät kengät ja sukat jalasta ni ja pani ne kuivumaan uunissa olleen tulen loimuun. Sitten vasta alkoi etsiä astiaa kukilie. Eihän hänelläkään ollut sopivaa vaan laittoi kukat säröreunaaseen juomalaasiin. Sitten hän alkoi joudutella minulle lämmintä puolukkamehua. Vaati vielä että join kaiken. Mummon suuret töppöset jalassa sain odotella että saatiin sukat ja kengät kuivemmaksi. ja jälleen jalkaan. Sitten kiireellä kotimatkalle. Mummo varoitteli vielä että on juostava suoraan kotiin ja pyydyttävä omaa mummoa iäkäitsemään vilustumisen varalta. Mummojen hyvästä huolenpidosta huolimatta sain yskän ja keuhkokuumeen, että oli käytettävä lääkäri Veikkolaista kotona. Oli pysyttävä petissä ja se oli tosi ikävää kun alkoi jo paranemaan. Sitten toukuun puolella koko väki lähti yhtenä iltana pihalle kuuntelemaan käen kukuntaa ja minä tietysti perässä avojaloin ja yöpaitasillani. En ehtinyt laskea montako kertaa se käki olisi minulle kukahtanut kun huomasivat minut ja komensivat takaisin petiin.

Muuta ikävää muistoa ei sinivuukkoihin liitykään. Kintaatkin löytyivät syksyllä puolukka-aikaan. Kotona valkeasta langasta punaisiksi värjätyt kun olivat olivat vaihtaneet väriä hyvin epämääräisiksi.

Aune Korhonen

Kevättähtöset kukkivat Rummunsuolla 1999.

Valkeasaaren västäräkki...

Uusi aika ja mennyt aika kohtaavat

Jos tulee murtuma, se on paha asia olipa se missä tahansa, ranteessa, sääressä, kivijalassa, tai vaikkapa Valkeasaarella.

Koko Suomi natisi liitoksissaan kun Valkeasaaren puolustuslinja alkoi murtua. Tuon vaikean murturnan vuosipäivää muisteltiin äskettäin. Siitä on nyt jo kulunut 60 vuotta. Se aika tuo mieleen vain yhden hyvän muiston: kaikesta hu-

limatta itsenäisyytemme säilyi!

Itsenäisyydestä maksoimme kuitenkin kovan hinnan. Monet hautajaiset tulivat silloin yllättäen ajankohtaisiksi ja olivat varmasti aitoja surutilaisuuksia.

Entä nyt? Läheskään kaikki hautajaiset eivät ole surujuhlia edes lähi omaisten osalta. Saattojoukko saattaa olla mieleltään ja

ajatuksiltaan kirjavaa kuin sateenkaari tai revontulet. Olen nähnyt tapauksen ettei tytär muistanut edes oman äitinsä lähtijäisissä itkua tirtauttaa, ilmassa leijui niin paljon muita katastrofin aineksia...

Ei ollut mukava sekään surujuhlaaksi tarkoitettu tilaisuus, jonka eräs tuttavani kertoi. Hän oli ollut niissä hautajaisissa mukana. Pappi oli siunannut vainaa-

jan viimeiselle matkalleen ja viimeinen kukkalaite oli juuri tullut lasketuksi. Silloin kirkon käytävää asteli mies tyhjin käsin kohti arkua, pysähtyi arkun viereen, nosti kätensä ilmaan ja iski nyrkkiinsä oikein olantakaa arkun kanteen.

Jysäys jäi kiirimään kirkon holvistoon ja mies käveli tyytyväisen näköisenä pihalle, sanaakaan sanomatta.

Hellyttävät hyvästit

Tavallisesta etiketistä poikkeaa myös seuraava surujuhla kaksi vuotta sitten kesällä. Silloin lähti viimeiselle matkalleen yksi sotiemme veteraani. Hänelle olivat aikoinaan tulleet tutuiksi ainakin Aunus, Uuku ja Vitele ja monet muut paikat Laatokan itäpuolella.

Pienen mökkinsä liepeiltä hän yksikseen vietti elämänsä ehtoota, nauttien luonnonrauhasta ja metsän eläimistä. Niitä hän ruokki kesät talvet ja niille hän kerthoi tarinoitaan. Pappa sanoi joskus, että linnutkin kuuntelevat häntä ihan päällelleen ja orava haakekädessä pähkinöitä. Vanha reunallinen pullapelti oli

lintujen uima-altaana ja juontiaastiana. Siinä altaassa ei kasvanut sinilevää, eikä muitakaan saasteita, sen huolto toimi, joka ainoa päivä vaihtui vesi.

Yhtäkkiä eläinten paratiisielämään tuli murtuma, joka muutti niitten elämän. Oli koittanut veteraanin iltahuudon aika.

Kun hänen arkkunsa kannettiin kirkkoon ovet jäivät auki, olihan meneillään kesä ja ilma lämmin. Kantajat olivat istutuneet paikoilleen ja hiljainen suruhymni soi. Yksi saattaja oli vähän myöhässä. Se lensi avoimesta ovesta sisään ja meni suoraan arkun kannelle, sinne pääpuoleen.

Katseli sieltä saattojoukkoa kirkkailla, mustilla västäräkinsilmillään ja keikutti pyrstöään. Teki varmaan omat johtopäätöksensä.

Siunauksen ajaksi lintu meni tekemään kunniakierroksia ylemmäksi ja katseli sieltä koko toimituksen lopun asti.

Kantajat veivät arkun ulos ja saattoväki seurasi perässä. Viimeisenä kirkosta poistui västäräkki, yksi saattajista. Tiesikö se lintu mitä se teki, vai oliko se vaan sattumaa?

Ei se kuulunut asiaan, mutta ainakaan minusta ei tuntunut yhtään pahalta-kaan. Luonto puhui.

Onerva

Kuva on Kurkijoen vanhimmalta hautausmaalta. Vaalea möhkäle on ihmisen pääkallon puolikas. Voiko kaiken katoavaisuus enää paremmin näkyä?

“TUNTEMATON” ISÄNI. Hugo Esaias Hukkanen

Kuinka somasti sattui-kaan, että juuri tänä vuonna kevättalven kuluessa, olen kahden tai kolmen puhe-linkeskustelun yhteydessä kuullut vähän arkailevia kysymyksiä: mites se siu is-säis, ku myö ei muisteta, oliko hää Elisevaaras millo-kaa, soppiiks tätä ees kys-syykkää..?

Entinen elisenvaaralai-nen lapsuustoveri oli tätä kai mietiskellyt ja muuta-mat muutkin. Voi, kyllä sopi kysyä! Olisihan tästä voitu jutella milloin vain vaikka jo 70 vuotta sitten tai ainakin evakossa ollessa. - Niin, isä tuskin oli käynyt Elisenvaarassa muuten kuin varmaankin joskus pii-pahtanut mainiossa asema-ravintolassa välillä Viipuri-Jaakkima.

Isäni Hugo Hukkanen oli lähtöisin 7-lapsisesta rauta-tieläisperheestä. Kodin yhe-teishengen vaalija paljolti oli Aleksanteri-isää eläväi-semppi, iloinen ja monipuuhainen Maria-äiti os. Man-sikka. Siinä oli meininkiä, kun Mansikan serkuskatras oli koolla, urheilusta Maa-seututeatterin piippuhylly-le. Isä oli päässyt opiskele-maan, hoitanut viransijai-suuksia ja päätynt v.1921 Jaakkimaan. Äitini oli tuol-loin ollut Jaakkiman yhteis-koulun opettajana koulun perustamisesta v.-19 alka-en.

Hugo Hukkanen Viipurissa v. 1923.

Nyt koulu sai uuden miesopettajan aineinaan luonnontieteet ja matema-tiikka. Tapaaminen osoit-tautuikin sittemmin merkit-täväksi, sillä tuo taiteelli-senoloinen viipurilainen “kehtasi” koulun kevätret-kellä kaikkien nähden - jul-kisesti kosia opettajakolle-gaansa neiti Saimi Sorria. Isähän oli puolustautunut: Ku myö siin ihana luonno keskel vuokkoja ja esikoita ihhailtii.. Ja hyö kaik ko tul-liit onnittelemaa..

Häät

Vanhempani vihittiin ju-hannuksena v. -22 Kuolema-järven pappilan puutarhassa. Äidin isä kirk-koherra Kaarle Sorri toimit-ti vihkimisen. Seremoniat olivat hartaan yksinkertai-set. Valokuvaakaan ei ole säilynyt.

Nuoripari ei palannut enää Jaakkiman yhteiskou-luun. Uusi työ löytyi Varka-uden vilkkaasta teollisuus-kauppalasta, missä myös sopiva perhe-asunto järjes-tyi koulun yhteydessä. Isän sukulaisiakin asui lähellä, Joroisten Koskenhovissa, jonne aina toivoteltiin ter-vetulleeksi. Muutamat säi-lyneet postikortit kertovat lämpimistä serkussuhteista täälläkin.

Ja koululomien aikana Karjalan juna toi lääkkeen Viipurin ja Kannaksen ikä-

vään.

Talvi 1924 muutti elä-mänmenon. Pikkuneiti il-mestyi maailmaan joulu-kuun lopulla, ei kuitenkaan Varkaudessa vaan Helsin-gissä. Äidin oli kuulunut jo ennen synnytystä käydä siellä “hra tohtorin “tark-kailussa. Niinpä silloisen käytännön mukaan synty-mäpaikakseni merkittiin Helsinki. Olen tallettanut äitini muistot pienin mer-kinnöin ensimmäisistä päi-vistäni Kuolemajärven mummilassa ennen Varkau-den kotiin paluuta. Ne olen liittänyt vain jälkipolvilleni tarkoitettuihin muistelmiin.

Ristiäisiksi oli jälleen matkustettu Kuolemajär-velle, sinnehän Viipurin su-kulaisillakaan ei ollut pitkä matka. Nimen valinnassa ei syntynyt muuta hämminkiä kuin kolmen nimen järjes-tys! Isäni oli nimittäin eh-doton siinä, että yhden ni-men tuli olla Jou-la; sehän tarkoitti joululahjaa. Mutta eikö Joula ollut liian outo käyttönimeksi! Siispä se jäi toiseksi nimekseni ennen Mariaa. Helliikki-nimi oli äidin löytö runoilija Hilja Haahden tuotannosta.

Suven merkki

Seuraavana kesänä pieni perheemme oli odotettu “suven merkki” pappilassa, myös kiireisen kesäkauden apuvoimaksi. Lähellä, ka-pean järvenselän toisella rannalla kohosi kirkko, sen vieressä hautausmaa ja ym-päriillä kyläyhteisö. Rauta-tieasemalle oli matkaa muutama kilometri.

Isällä oli kaunis lauluää-ni, jota hän ei säästellyt kir-kossakaan. Kääntyivät jotkut emännät ihan katso-maan veisaajaa. Mikään tumma pilvenlonka ei tun-tunut varjostavan kesäidyl-liä. Kuitenkin heinäpoutien aikaan isän pakottava pos-kihammas äityi pahaksi, ja hän lähti hakemaan apua tutulta hammaslääkäriltä Viipurissa. Hampaan poisto oli vaatinut kuoletusaineen, ja sitten kaiken piti olla jo kohdallaan. Mutta ei ollut. Aristava kurkku todettiin anginan aiheuttamaksi, mutta miksi kurkku alkoi ajettua (äidin käyttämä sana); kuoletusaineko?

Isän tila paheni, ruoka annettiin letkulla ja puhe heikkeni. Äiti oli valvonut isän vieressä läpi vuorokau-

Helliikki Hukkanen Varkaudessa vuosien 1926-27 vaihteessa.

sien - niitä oli enää vähän, vain viisi.. Harmaiden sil-mien katse oli sammunut iäksi rakkailtaan, lapsuuden .. ja nuoruuden Viipurilta muistoineen. Hän kuoli 37-vuotiaana.

Kuolemajärven kirkossa heinäkuun 27. päivänä iso-isäni siunasi Hugo-vävynsä viimeiselle matkalle - tä-män toivomuksen isä oli pystynyt kuiskaamaan lä-hes viimeisinä sanoinaan. Isä oli halunnut kutsua app-ivanhempiaan isäksi ja äi-diksi näiden molempien hy-misten myöntymystään.

Jäähyväiset

Kaikkina niinä kesinä, joina isovanhempani siellä vielä elivät, ja saatoimme olla heidän luonaan, sain haudalla käydessämme las-kea sille omat siniset kuk-kani. Sitten 30-luvun alus-sa myös ukki ja mummi sai-vat viimeisen leposijansa - saman valkoisen pikku ai-tauksen sisällä kuin isä.

Kesällä 1939 teimme, äiti ja minä, pitkän pyörä-retken Kannakselle ja Suur-saareen. Kuolemajärven pappilassa meidät otettiin sydämellisesti vastaan, siel-lä asui tuttu perhe. Isoisän seuraajaksi oli valittu kirk-koherra Erkki Gummerus. Muistan vieläkin laajenne-tun mansikkamaan ja sen herkulliset marjat. Spireat ja pähkinäpensaat rehoitti-vat, vesi välkkyi rantakujan ruusupensaiden lomasta.

Kirkolla meitä hämmen-sivät kaikkialla kohtaa-mamme linnoitustyöt. Oli niistä kyllä luettu, ja huhu-

jakin levisi rajantakaisista toimista.

Olimme tulleet tämänke-säiselle jäähyväiskäynnille haudoille. Näyttikö äidin suru pohjattoman syvältä juuri tällä kerralla.. Oliko hetkessä jo alkavan tuli-myrskyn aavistus. Emme sitä silloin tienneet: olimme jättämässä lopullisia jäähy-väisiä rakkaillemme.

Äiti palasi virkaansa Varkauteen, teki pitkiä työ-päiviä ja korjasi kouluvihi-koja usein öisin. Olivat “viisaat” neuvoneet, että suruun on työ paras lääke. Meillä oli nyt nuori Ester minusta

huolehtimassa. Elämäm-me Varkaudessa jatkui hil-jaisena kesään -27 saakka. Silloin äitiini otettiin yhe-teyttä Elisenvaarasta. Rou-va (isolla R:llä) Ina Relan-der toimi yhteiskoulu-hankkeen kannatus-yhdis-tyksen “puhemiehenä”. Hän tiedusteli, ottaisiko äiti vastaan opettajanviran kou-lussa, jota vasta oltiin pe-rustamassa, olisi yhtenä hankkeen toteuttajana. Äiti suostui. Niinpä jonain lop-pukesän päivänä Savonlin-nan junasta astui Elisenvaa-ran komealle asemalle kak-si matkalaista, mehän siinä tulimme!

Ina Relander oli äitini tuttu Kurkijoen yksityisop-pikoulun ajoilta vv. 1914-19. Tämä vaikutusvaltainen Rouva oli maanviljelysneu-vos Evald Relanderin leski, ei siis presidentin leski, ku-ten tähänkin lehteen on vir-heellisesti pari kertaa lip-sahtanut.

Ensimmäinen kotimme oli Saavanmäen punaisessa maalaistalossa, jossa yh-teiskoulu alkoi I-luokkaise-na. Koulu toimi salihuo-neessa, muu tila oli opetta-jan käytössä. Meille mahtui joku pitkämatkalainen (kir-konkylältä) oppilaskin asu-maan. Tältä ajalta alkavat omat ensimmäiset muisti-kuvani. Kaikki Varkauden ajan elämä ja ihmiset - tie-tenkin vain toisten kerto-mana - ovat myöhemmässä elämässäni ikään kuin tulleet kirkkaiksi, lähelle. Kuin sittenkin muistaisin! - Kun vuoden täytettyäni aloin opetella sanoja, lau-seitakin, olin kotoisten arki-sanojen lisäksi oppinut pie-nen, mutta tärkeän asian: isin poppa. Ja pikku sormi osoitti tähtitaivaalle. Talvi-nen kirkas tähti oli lapsen-mieleni kuvissa kauan yhtä kuin Isä.

Seinälläni on ryhmä lä-heisteni valokuvasuurennoksia, kaikki poisnukkuneita. Heissä katseeni usein viivähtää ennen yölamppu-ni sammumista. Usein unessakin..

Kotimatka

Karjalaan pääsy oli tullut mahdolliseksi. Matkani Kurkijoelle ja juuri Elisen-vaaraan kodin raunioille ja puutarhaan sai aikaan myös toiveen Kuolemajärven matkasta. Tunsin seudun sodanaikaiset ja sen jälkei-set tapahtumat, mutta ehkä sittenkin.. Satuinkin enoni 90-vuotispäivillä keväällä 1990 Laitilassa samaan k a h v i p ö y t ä ä n kuolemajärvel8isten vierai-den kanssa. Otin asian pu-heeksi. Juteltuamme ai-kamme eräs puhekumppani vei minut vähän syrjem-mälle ja alennetuin äänin aloitti: .kuulkaa rouva, teil-lähän on jäljellä ne monet onnelliset lapsuusmuistot pappilasta ja kirkonmäeltä, niin ajattelen.. Tämä viisas mies oli aivan oikeassa; oli-si tuntunut liian vaikealta lähteä kohtaamaan vain pettymyksiä ja kyyneleitä. - En ollut Kuolemajärviseu-ran matkalla sinä vuonna, en myöhemmin.

Tässä viittaan jokin aika sitten Kurkijokelaisessa jul-kaistuun ansiokkaaseen sar-jaan Karjalan tuhotuista kir-koista ja kirkkomaista. Kuolemajärveä oli kohdan-nut sekä hävitys että kal-miston vainajien häpäisy.

Isä, aina mukana elämä-ni matkalla, ikinuorena nauravana kuin kukkaisrin-teellä kevätretkellä Jaakki-massa.

Helliikki Mattlar

Muistojeni Simolanmäki

Kun luin viimeksi ilmes-tyneestä Kurkijokelaisesta Lyyli Hautamäen kirjoituk-sen Simolanmäestä, niin se herätti minulle monia muis-toja. Näkyihän mäki kotini pihapiiriin Kiiskin ja Lind-roosin peltojen yli. Siellä

Kiiskin Pekan omistamassa talossa aloitin koulunkäyn-nin. Opettajana oli Hanna Korhonen. Muistan sen, kun meitä oppilaita oli kol-me samassa pulpetissa. Ah-dasta ja epämiellyttävää. Muistan kommelluksena,

kun siihen aikaan koulu opetti hyviä tapoja. Oli kai ollut aiheena tervehti-minen, kun kotiin palates-sa tervehdimme Relanderin metsässä olevia halkopino-ja huomaamatta, että opet-taja käveli takanamme.

Kiiskin Yrjö rakensi sinne kotinsa lähelle keinun joka pyöri ympäri. Joku kiikku-ja saikin keinun sellaiseen vauhtiin, että se pyöri ym-päri. Yrjö rakensi myös sel-laisen kelkan, että lavan alla oli kolme suksea. Oli huimaa kyytiä sillä las-kea mäkeä alas Viipurin ra-dalle päin. Niissä laskutou-huissa särjimme Yrjön kel-kan. Kun mäelle rakennet-tiin torni, niin se tietysti oli

mielenkiintomme kohtee-na. Joskus pääsimme kiipe-ämään tornin päällä oleval-la lavalle, kun sen kulku luukku oli lukitsematta. Kaukaisena hienona muis-tona on säilynyt kun aina helluntain aikaan pellon ja Simolanmäen taitteessa tuomet kukkivat, Ja se ke-säinen pyhääamu ,kun isä istui rakentamassani tuolis-sa, niin sieltä mäen yli kuu-lui Kurkijoen kirkon kellon

kumina. Herkistävä muisto rakkaasta kotiseudusta.

Ja nyt. Kun muutama päivä sitten olimme vaimo-ni kanssa Elisenvaarassa, niin tosi pahalta tuntui se vireän kylän rappio.

Nämä on niitä siellä vie-tetyn lapsuusajan muistoja. Kiitos toimittajalle. Lehti on ollut hyvä,

Ilmari Laukkanen

Kertunmäellä sota loppuu

Kertunmäen kesäteatteri esittää tänä kesänä Liisa Heiskasen kirjoittamaa ja Sari Äikää-Torkkelin ohjaamaa näytelmää Koivu ja kotitähti. Näytelmässä käydään läpi, joskin pinnallisesti, mutta kuitenkin lähes kaikki sotaan liittyvät teemat: soteleskeys, sotalap- suus, evakkous, karkuruus, saksalaiset ja kaikki niihin

Ohjaaja Sari Äikää-Torkkeli ei ole mustanpuhuva, vaikka onkin musta-asuinen. Hän on tyytyväinen harjoituskautteen ja uskoo ensi-illan tänään sujuvan hyvin!

liittyvät tunteet. Miljööinä on kylä, jonka ihmisten elämää seurataan ihan sodan loppuaikana ja sota ehtii näytelmän kuluessa jo loppuakin. Mutta tuleeko rauha ihmisille,

sitä kannattaa pohtia näytelmää katsoessa.

Kertunmäki on investoinut äänentoistoon ja luvassa on siis myös entistä kuuluvampi esitys.

Odotettavissa on siis sangen mielenkiintoinen teatterinautinto, jota varmasti kannattaa mennä katsomaan. Ensi-ilta on tänään ja sunnuntaina on kaksi näytöstä, ensi viikon aikana iltaisin ja vielä ensi sunnuntaina kaksi näytöstä.

Näytelmässä esiintyvät: Monosen perhe: MIINA, leskiemäntä: Sirkka-Liisa Heina, EELIS, edellisen poikia, Jarmo Suokas,

VEIKKO, edellisen poikia, Jari Vihervirta, OLA-VI, edellisen poikia, Arttu Hannula, SAARA, Eeliksen vaimo, Pirkko Alhonen, VILHO, Saaran ja Eeliksen lapsia, Joe Hägg, MAIJA, Saaran ja Eeliksen lapsia, Päivi Raappana.

NASTI, karjalaissiirotalainen, Aila Suihko, VEE-RA, Nastin tytär, Kirsi Lep-

pämäki, TYYNE TURPEINEN, Monosten naapuri, Kaija Joensuu, TYYNEN lapsia Tommi Jalonen, Tuomas Laitila, Akseli Torkkeli, Janne Kaunisto, Eero Retulainen ja Eveliina Torkkeli. SULO RAUTAINEN, saarnamies Kauko Mäkinen, SAIMI, ompelija, Sirkka-Liisa Torkkeli, OMPELIJAN lapsia, Eveliina Järvinen, Ida Mäkinen ja Julia Lehtinen. HELMUT, saksalainen sotilas, Olli Nieminen, TERVEYSSISAR Raija Knuutila, SOTAPOLIISEJA Olli Nieminen ja Keijo Alhonen.

Kampaukset Kirsi Lep- pämäki Kauneushoitola Sabrina, puvustus Hanna-Maria Suonpää, lavastus Markku Sihvonen ja työryhmä, äänentoisto Kalle Eskola, äänitteet Jari Torkkeli.

Monosen pojat Veikko ja Olavi (Jari Vihervirta ja Arttu Hannula) pohtivat millaista se sota oikein on, jos Olavillekin tulee kutsu...

Miina, leskiemäntä (Sirkka-Liisa Heina) ja Nasti, karjalaissiirotalainen, (Aila Suihko) ehtivät huolehtia niin moninaisista asioista näytelmän kuluessa.

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Kaskinen.
2. Sydämen.,
3. Pyhää sotaa.
4. Yhdeksäs
5. Karvattomuus
6. Yksi, Soisalo
7. Sisiliassa
8. Pekka Tiainen
9. n. 430 000
10. Tornion

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN
Varatuomari

Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY
Varatuomari Jari Heikman

varatuomari Kaarina Nylamo
oik.yo Tiina Tähtinen

Turuntie 8-14, II krs. Loimaa,
puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

OKRA 2004

MAATALOUSNÄYTTELY ORIPÄÄN LENTOKENTÄLLÄ 2.-4.7.2004

Avoinna päivittäin klo 10.00-18.00
Liput: aikuiset 7€, lapset ilmaiseksi
www.oriipaa.fi/okra puh. (02) 7661 209

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA
LOIMAAN MUSIIKKI
Puh. 7622 950, Oikokatu 3
Avoinna: ma-pe 10-17.30 la 10-14.00

Kurkijokelainen
Vesikoskenkatu 13 A21, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551, 050-521 3336

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäätä Loimaan Aluesairaalaa

Karjala-myymäla

Erikoisliike Karjalasta ja karjalaisuudesta kiinnostuneille

Helsingin myymälä, Kasarmikatu 16

Kauppakatu 41, 53100 Lappeenranta
• Puh. (05) 541 4650, fax (05) 541 4651
• sähköposti: karjaja@myymala.inet.fi
• www.karjala-myyymala.fi

LOIMAAN VIIALAN KONDITORIA-KAHVIO
Kauppalankatu 2, puh. 763 2001
Avoinna: Ma - pe 8.30-17

HAUTAKIVET

Vuodesta 1921 luotettavaa ja yksilöllistä palvelua

LOIMAAN KIVI
PUHELIN (02) 760 511

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Tarjoukset voimassa: perjantai-sunnuntai 1.-4.7.2004!

Hyvää ruokaa kevein höystein!

Snellman
Marinoidut
kasslerpihvit

4.95

kg

Chick Marinoidut
broilerin koihipalat
600 g (3,32 kg)

1.99

rasia

HK Camping
grillimakkarat
500 g (3,00 kg)

3.00

2 pkt

Kuhafile

15.90

kg

OLVI III-olut
24 pullon kori
12,39+4,60 (1,55 l)
1/talous

16.99

Valion
Arkijuusto
n. 1,3 kg

5.99

kg

pe 10.00-20.00
la 10.00-16.00

Alko
762 2062

nonstop parturi
040-765 7028

Näkökuvasta
Loimatar
762 2848

Kahvila
762 4432

LOP-Kultapiste
763 2150

Oigatar
762 1413

Ritvan ja Olin Eines-keittiö
76368520

SPAR LOIMAA
Kauppias Sami Toivonen
puh. (02) 763 6850
ma - pe 7-21, la 7-18

Ruokakauppa Sinun makuusi

SPAR